

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op
www.marcelheunks.com/kerstverhalen

Een koud begin van de kerstvakantie

‘Ik wil het niet,’ riep Lucas. ‘Ik heb echt geen zin om iemand uit te zoeken voor Kerst.’

‘Maar,’ reageerde zijn moeder, ‘je kunt de overburen toch vragen?’ ‘Nee.’ Lucas ging op de bank zitten, trok een boos gezicht en deed zijn armen over elkaar.

‘Dit doen we elk jaar en dit jaar ben jij aan de beurt om iemand te vragen.’

Lucas bleef boos voor zich uit kijken. Hij wist het heus wel dat hij aan de beurt was. Hij had zich er zelfs op verheugd. Zeker toen hij verliefd werd op Marije uit zijn klas. Ineens was het zo. Het was de dag voor de herfstvakantie. Ze hadden spelletjesmiddag op school. Marije vroeg of hij mee wilde spelen. Ze hadden een speler te kort. Ze keek heel lief naar hem met haar grote blauwe ogen. Haar donkere, lange haren leken ineens van glinsterend zwart goud. Hij kreeg een steek in zijn maag, gevolgd door spervuur aan minikriebeltjes die het hele spel had geduurd. Hij wist dat haar ouders pas waren gescheiden. Ze had erover verteld in de klas en hij had de tranen in haar ogen gezien. Sinds kort woonde ze met haar moeder in een klein flatje vlakbij het winkelcentrum.

Het was traditie in zijn gezin. Elk jaar vroegen ze iemand om mee te eten op Tweede Kerstdag. Ieder jaar was iemand anders aan de beurt om mensen uit te nodigen. Vorig jaar was Lucas’ vader aan de beurt geweest. Hij had een collega met zijn vrouw gevraagd. Een paar maanden daarvoor was hun dochter aan een ernstige ziekte overleden. ‘Ze kunnen wel wat gezelligheid gebruiken,’ had zijn vader gezegd.

Dit jaar was Lucas dus zelf aan de beurt. En sinds hij verliefd was op Marije en omdat haar ouders pas waren gescheiden, leek het hem een geweldig idee om Marije en haar moeder te vragen. Tot het moment dat hij Marije tegen haar beste vriendin hoorde zeggen dat ze met Kerst naar haar opa en oma gingen die aan de andere kant van het land woonden.

Lucas’ moeder stond op. ‘Ik weet het ook even niet meer,’ mompelde ze. Tegelijk ging de deurbel. Zijn moeder draaide zich om en liep naar de deur om deze open te doen.

‘Lucas,’ riep ze, ‘Youri en Orlando. Of je naar buiten komt.’
Zij gezicht klaarde op. Youri en Orlando waren zijn beste vrienden. Ze zaten al sinds groep vier bij elkaar in de klas. Het had flink gesneeuwd de afgelopen dagen en nu vroor het dat het kraakte. Misschien konden ze komende week wel schaatsen. Vlug trok hij zijn jas en snowboots aan. Terwijl hij de deur achter dichttrok, hoor hij zijn moeder nog roepen dat hij voorzichtig moest doen en voor het donker thuis moest zijn.
‘Mis je haar al,’ vroeg Orlando met een geamuseerde glimlach. ‘Het is net een dag kerstvakantie. Natuurlijk niet,’ antwoordde Lucas.
‘Dat komt er nou niet heel overtuigend uit,’ knipoogde Youri. ‘Ach, hou op, jullie. Voordat je het weet is de vakantie voorbij en dan zie ik haar weer.’ Best wel stom, dacht Lucas. Meestal kan ik geen genoeg krijgen van de vakanties, maar nu verlang ik naar het moment dat ik weer naar school kan. Hij zuchtte.
‘Kom.’ Orlando gaf hem een schouderklop. ‘Je hebt even wat afleiding nodig. We gaan naar het park. Kijken of de vijver al dichtgevroren is.’

Hele stukken in het park waren bedekt met een witte deken waarop nog niet gelopen was.

‘Wacht even hier,’ zei Youri tegen Lucas. Hij keek Youri vragend aan. ‘Kom, Orlando,’ wenkte Youri.

De twee liepen smoezend weg. Ze maakten met hun voetstappen een tekening in de sneeuw. Lucas zag eerst niet wat er stond, maar toen ze terug kwamen lopen, zag hij het. Er stond *L hartje M*. Door het hartje heen was een pijl gevoetstapt.

‘Ach jullie, toch. Rotzakken,’ riep Lucas. Ergens vond hij het leuk, maar toch ook niet. Hij maakt een sneeuwbal en gooit deze. Net mis. Hij maakte er nog een, maar de jongens liepen hard en lachend weg. Lucas holde erachteraan. Uit zijn ooghoek zag hij een man lopen. ‘Hee.’ Hij riep Orlando en Youri. Hij wenkte ze om te komen.

‘Watisser,’ vroeg Orlando.

‘Kijk,’ wees Lucas. ‘Daar heb je gekke Joop. Die kan ook wel een sneeuwballetje gebruiken, denk je niet?’

Gekke Joop werd zo genoemd, omdat hij nooit wat zei, altijd alleen liep en sleepte met zijn ene been. Hij werd altijd gepest en nageroepen door de kinderen uit de buurt. Hij leek zich er niets van aan te trekken. Eerst had Lucas het zielig gevonden, maar toen iedereen gekke Joop pestte, wilde hij niet achterblijven.

De drie liepen richting de man die met zijn sleepbeen een spoor had gemaakt, waardoor het leek alsof er iemand had gelopen met een ski aan zijn ene voet en een schoen aan zijn andere.

Ze stopten even om een paar sneeuwballen te maken en toen ze er alle drie een paar hadden gingen ze achter gekke Joop aan.

Lucas gooide als eerste. Mis. Toen gooide Orlando. Zijn sneeuwbal raakte de jas van gekke Joop. Youri mikte heel goed, want zijn sneeuwbal kwam recht op het achterhoofd van gekke Joop. Even keek hij achterom, maar vervolgde toen zijn weg.

Net wilde Lucas zijn tweede sneeuwbal gooien, toen ze van achter zich hoorden: ‘Hé. Kunnen jullie wel? Stelletje pestkoppen.’ Bij de stem hoorde een man die erg boos keek. Hij keek niet alleen boos, hij liep ook met ferme passen op de jongens af.

‘Rennen,’ riep Orlando. Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen.

Ze haalden gekke Joop in en liepen hard door. De man achter hen riep nog: ‘Staan blijven,’ maar vond kennelijk dat ze te ver weg waren en staakte zijn achtervolging.

Ze waren vlak bij de vijver. Orlando en Youri stopten net op tijd, maar Lucas was te laat en gleed zo de vijver op. Deze was gelukkig al bevroren, maar omdat er nog niemand op liep of schaatste, was het ijs waarschijnlijk nog niet betrouwbaar genoeg.

Heel langzaam stond Lucas op. Hij hoorde het ijs kraken onder zijn voeten. ‘Voorzichtig,’ riep Youri. ‘Schuifel voetje voor voetje naar ons toe.’

Lucas schatte dat het een meter of vijf was naar de kant. Dat moet lukken, dacht hij. Hij schoof zijn ene voet voor de andere.

Weer kraakte het. Hij keek even naar beneden. Hij zag niets, want

het ijs was bedekt met sneeuw. Hun meester had verteld dat het ijs dan slecht aangroeide, omdat de sneeuw als een soort dekentje werkt. Hij keek weer vooruit. Achter Youri en Orlando zag hij op een paar meter afstand gekke Joop staan. Kijkt hij nou onze kant op? dacht Lucas. Zeker leedvermaak dat ik nu op dun ijs staat. Wacht maar, dacht Lucas, als ik van het ijs af ben, nou, let dan maar eens op gekke Joop. Voordat je het weet ben je sneeuwman mankepoot.

Dat had Lucas beter niet kunnen denken. Door deze gedachte moest hij eventjes lachen en dat was net te veel voor het dunne ijs. De lach veroorzaakte een trilling die maakte dat het ineens heel erg kraakte onder Lucas' voeten. Bij een laatste poging om zich af te zetten, gaf hij juist het laatste zetje aan het ijs om te breken. Hij miste met zijn maaiende armen net de kant en met een enorme plons zakte hij door het ijs in het koude water. Direct voelde Lucas de stekende pijn van duizenden koude naaldjes op zijn hoofd, in zijn nek en op zijn handen. Zijn kleding zoog zich vol met water en boven zich hoorde hij de vaag schreeuwende stemmen van Orlando en Youri. Zijn bewegingen werden steeds trager. Hij probeerde zijn armen omhoog te steken. Waar hij hoopte op het gat, voelde hij in plaats daarvan ijs. Hij was eronder geschoven. Het was donker om hem heen. De stemmen van zijn vrienden verdwenen uit zijn hoofd. Lucas werd steeds vermoeider. Het kon hem niet meer schelen. Hij begon weg te zakken. De kou voelde hij niet meer. Net toen hij het idee had in een diep slaap weg te zakken, schrok hij. Een hand greep zijn arm zo stevig vast, dat het bijna pijn deed. De hand trok aan hem. Hij werd weer alert. Opeens voelde Lucas de koude winterlucht tegen zijn hoofd blazen. Hij begon te hoesten en probeerde met diepe teugen adem te halen. Tegelijk werd hij op de kant getrokken en op zijn rug gelegd. Hij hoestte nog een keer en toen spuugde hij water. Nu ging het ademen eindelijk beter. Lucas kwam langzaam tot rust. De stemmen kwamen ook weer terug.

'Tjonge man, je bent er gelukkig nog.' Hij zag het geschrokken gezicht van Orlando boven zich.

‘We dachten dat we je kwijt waren, man,’ riep Youri met tranen in zijn ogen.

Lucas zag nog een derde paar ogen boven zich. Het waren de ogen van gekke Joop.

‘Als gekke Joop er niet was geweest, was je verdronken Lucas,’ zei Orlando.

‘Dank je wel,’ stamelde Lucas.

‘Je moet naar huis,’ bromde gekke Joop. ‘Kom.’

Op Tweede Kerstdag zat Lucas aan een mooi gedekte tafel. Zijn vader stak de kaarsen aan en zijn moeder haalde uit de keuken het voorgerecht. Lucas’ telefoon trilde in zijn zak. Hij haalde ‘m tevoorschijn. Hé, een appje, dacht hij bij zichzelf. Van Marije. Zijn hart bonkte. Met een trillende vinger drukte hij op zijn scherm om het berichtje te kunnen lezen:

Lieve Lucas,

Ik hoorde dat je bijna was verdronken. Gelukkig ben je er nog. Ik heb het heel gezellig bij opa en oma, maar ik moet steeds aan je denken.

Nou, fijne kerstvakantie nog en tot na de vakantie.

Marije.

Lucas’ hart maakte niet een sprongetje, maar jumpste in één keer over de hoogste berg van de wereld. Hij stopte zijn telefoon weg toen zijn moeder de soep inschonk en keek recht in de vriendelijke ogen van gekke Joop, die tegenover hem zat.

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.kerst-verhalen.nl.